

ROSA MARINA.

DOOR

MELATI VAN JAVA.

XI.

Na Nieuwjaar begon Jansje te sukkelen; zij hoestte, kreeg koorts, gaf bloed op en weldra zeide de dokter, dat er gevaar was. Rose Marie verzorgde haar nacht en dag met onvermoeide liefde en ook Frank ontzag noch kosten, noch moeite om het ongelukkige kind haar laatste dagen te ver-aangenamen.

Jansje was nu lastiger en veeleischender dan ooit; zij pruttelde over alles, niets was haar goed genoeg; toen Rose Marie, gewaarschuwd door den genees-heer dat het einde naderde, haar vroeg of zij haar vader niet wenschte te zien, antwoordde zij cyniek:

„Dank je wel! Ik heb hem meer gezien dan mij lief was, toen ik leven moest. Schrijf hem, dat ik dood ben en daarmee uit.”

„Jansje, bedenk dat het je eigen vader is!”

„Die blij was mij kwijt te zijn. Je hebt wat langer met mij opgescheept gezeten, Roos; wat zal het voor jou en Frank een opluchting zijn als ik dood ben. 't Is zoo heel best, hoor! Als ik er niet meer ben, dan ga je-lui het zeker anders aanleggen en doen als gewone getrouwde menschen, die een huishouden opzetten.”

„Och, Jans, als je wist hoe graag ik je houden wilde.”

„Kom wees wijzer! Ik ben altijd een sta-in-den-weg geweest. Was ik maar eer gestorven, dan zou je Frank nooit getrouwd hebben, want je komt toch niet bij mekaar. Je hebt het alleen gedaan om mij en nu ga ik toch gauw dood. Had ik dat geweten, dan had ik 't nog liever wat uitgehouden bij *hem*.”

Toen het eindelijk op 't laatste liep, werd zij een weinig zachter gestemd.

Rose Marie was in dagen niet naar bed geweest; zij zag er afgemat uit.

„Roos,” zeide zij, „je bent een goeie meid. Als ik mama ontmoet, dan zal ik haar zeggen dat je je belofte flink bent nagekomen en dat zij je dankbaar mag wezen voor mij, maar ook dat zij te veel van je heeft verlangd.”

„Zeg dat niet,” snikte Rose Marie, „wat ik voor je deed, ik deed het met liefde en nu blijf ik zoo alleen over, zoo heel alleen.”

„Och mijn gezelschap was zooveel niet waard! En je bent toch getrouwd, je hebt een man. Een ding wil ik je nog alleen zeggen, Roos, er is nog maar een kans van geluk voor je en die hangt af van Frank! Zorg dat hij van je houdt en jij van hem!”

„Hij houdt alleen van zijn verf, van niets anders. Ik wou dat je bij me bleef, Jans! O God! 't is zoo vreeselijk alleen, heel alleen.”